

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.437 van 26 september 2018
in de zaak A. 222.120/XIV-37.411**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX

2. XXX

3. XXX

4. XXX

5. XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Eva Vangoidsenhoven
kantoor houdend te 3001 Heverlee
Interleuvenlaan 62
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 mei 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 185.025 van 31 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.467 van 9 juni 2017.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Marie Doutrepont, die *loco* advocaat Eva Vangoidsenhoven verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 21 maart 2016 een (tweede) aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart die aanvraag met een beslissing van 24 mei 2016 niet-ontvankelijk.

Op 26 oktober 2016 stellen de verweerders tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 maart 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 24 mei 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van “de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel” en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskennis van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken van het administratief dossier”.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat zij volgens het bestreden arrest bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, meer bepaald bij de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen bescherming op grond van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), niet concreet rekening zou hebben gehouden met de situatie van het jongste kind, thans vijfde verweerder, met name met zijn medische problematiek en het schoollopen in België. Nochtans blijkt uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing dat de verzoekende partij wel degelijk heeft gemotiveerd waarom die elementen in hoofde van vijfde verweerder niet rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst wordt ingediend. De verzoekende partij citeert de motivering dienaangaande van de aanvankelijk bestreden beslissing. Betreffende de

overweging in het bestreden arrest dat het jongste kind in België is geboren en dus geen ervaring heeft met het Armeense onderwijssysteem, wijst de verzoekende partij op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat eerste en tweede verweerders steeds hebben geweten dat de scholing en het verblijf van hun minderjarige kinderen slechts voorlopig waren zodat kan worden aangenomen dat eerste en tweede verweerders de kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest voorbijgegaan aan die overwegingen en zijn de inhoud en de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing daardoor geschonden.

5. De verweerders stellen in de memorie van antwoord betreffende het eerste middelonderdeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest besluit tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, niet omdat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan op de medische situatie en het schoollopen van vijfde verweerder, maar wel omdat deze elementen niet werden getoetst aan artikel 8 van het EVRM. In de aanvankelijk bestreden beslissing vindt immers enkel een toetsing plaats aan artikel 9*bis* [lees: 9*ter*] van de vreemdelingenwet en aan de artikelen 3 en 28 van het EVRM. Volgens de verweerders gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net uitgebreid in op de overwegingen in de aanvankelijk bestreden beslissing over de voornoemde essentiële elementen betreffende vijfde verweerder en countert hij terecht het standpunt van de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM “hier niet van toepassing is”. De verweerders besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud en de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing niet heeft geschonden.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het eerste middelonderdeel. Zij voegt toe dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht omvat. Het kan volstaan dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt dat impliciet is rekening gehouden met alle elementen die de gezinssituatie van de verweerders kenmerken, met inbegrip van de

gezondheids- en schoolse situatie van vijfde verweerder. Volgens de verzoekende partij doet het feit dat de “2 essentiële elementen van het in België geboren kind” niet uitdrukkelijk werden herhaald in het licht van artikel 8 van het EVRM, geen afbreuk aan het feit dat er wel degelijk over werd gemotiveerd en dat dit niet volstaat om tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te besluiten.

Beoordeling

7. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het al dan niet zorgvuldig onderzoek door de verzoekende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing over te doen. Hij vermag desgevraagd wel vast te stellen dat de bewijskracht van een stuk is geschonden wanneer de eerste rechter aan een stuk een uitlegging geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest de inhoud en bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing geschonden “door verkeerdelijk voor te houden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie [...] niet concreet rekening zou hebben gehouden met de aangevoerde medische situatie van het jongste kind en met het schoollopen van de kinderen”.

8. In punt 2.8 van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de huidige verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat artikel 8 EVRM ‘hier niet van toepassing is’.”

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt, wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, inderdaad opgemerkt “dat dit artikel hier niet van toepassing is”.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 21 maart 2016, die zich bevindt in het administratief dossier dat deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier en die heeft geleid tot het bestreden arrest, roepen de huidige verweerders in dat “een gedwongen terugkeer [...] een ernstige schending van artikel 8 EVRM [zou] uitmaken nu verzoekers bijzondere banden in België hebben opgebouwd, in Armenië geenszins op andere familie kunnen terugvallen en van artikel 28 Kinderrechtenverdrag dat het recht op onderwijs waarborgt, terwijl het jongste zootje in België is geboren en nooit de Armeense taal heeft geleerd”. De verweerders beroepen zich in hun aanvraag wat artikel 8 van het EVRM betreft dus enkel op hun banden in België en op het feit dat zij niet kunnen steunen op familie in Armenië. De overweging in de aanvankelijk bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM “hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is” en dat “gewone sociale relaties [...] niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM [vallen]” heeft enkel betrekking op de argumentatie van de verweerders in hun voornoemde aanvraag. Uit die overweging kan op zich niet worden afgeleid dat bepaalde andere elementen in de aanvankelijk bestreden beslissing niet concreet zijn onderzocht in het licht van die verdragsbepaling, met name de medische problematiek en het schoollopen van vijfde verweerder.

9. Wat de door de verweerders ingeroepen medische problematiek van het jongste kind, vijfde verweerder, betreft, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing niet enkel verwezen naar de definitieve afwijzing van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch wordt ook opgemerkt dat uit de twee latere, meest recente, medische getuigschriften “niet af te leiden is dat het voor betrokkenen omwille van de medische toestand van hun jongste kind, onmogelijk is om te reizen en aldus (tijdelijk) terug te keren om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”. Hierbij wordt in die beslissing nog opgemerkt dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille

van de medische situatie van vijfde verweerder ook werd onderzocht in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doch dat dergelijke schending niet werd vastgesteld. Verder wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing opgemerkt dat de algemene medische situatie in Armenië ook reeds werd onderzocht in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat de verweerdere niet aantonen dat zij zich in een sociaal en financieel bijzondere zwakke en kwetsbare situatie bevinden en wordt gewezen op de mogelijkheid een beroep te doen op het “vrijwillige terugkeerprogramma” via Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie.

Wat het schoollopen van vijfde verweerder betreft, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing in het algemeen opgemerkt dat de betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst, dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur vergt die niet is te vinden in het land van herkomst, dat de betrokkenen steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf in België en er slechts een tijdelijke oplossing was en dat de scholing trouwens plaatsvindt in illegaal verblijf sedert 31 maart 2011. Specifiek betreffende vijfde verweerder, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat eerste en tweede verweerder hun kinderen in privé- en/of huiselijke sfeer niet zouden opvoeden in het Armeens aangezien dit toch hun moedertaal is, die zij het best beheersen, dat zij niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Vermits de ouders de Armeense nationaliteit hebben en geboren zijn in Armenië, mag er volgens de aanvankelijk bestreden beslissing van uit worden gegaan dat zij vijfde verweerder, en bij uitbreiding de andere kinderen, tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat de betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

10. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geschonden door er een uitlegging aan te geven die strijdig is met de inhoud ervan, meer bepaald door te oordelen dat de huidige verzoekende partij “zich heeft beperkt tot de algemene stelling dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, waarbij niet blijkt dat de [huidige verzoekende] partij concreet rekening heeft gehouden met de medische problematiek van het jongste kind en zijn schoollopen in België, beide aspecten die deel uitmaken van zijn privéleven”.

11. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

12. In het verzoekschrift tot cassatie en de toelichtende memorie vraagt de verzoekende partij verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits de verweerders als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand genieten en de verzoekende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoon, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 185.025 van 31 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerders worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1000 euro, elk voor een vijfde en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques